

Materiale til Nyhedsbrev til Social- og arbejdsmarkedsudvalg.

Nedenstående er et skriftligt arbejde, en af de unge på STU Viborg har afleveret som opgave på VUC. Den unge ønsker at det skal læses af så mange som muligt. Det er bl.a. derfor, han har lavet opgaven og videresendt den til STU Viborg.

Som det fra den unge selv fremgår, så var han tidligere i en situation, hvor han havde meget svært ved at komme videre/udvikle sig. Det fremgår også af indstillingsmaterialet, at den unge mand har 3 diagnoser: gennemgribende udviklingsforstyrrelse, elektiv mutisme samt diabetes. Han har tidligere gået på specialskole og har været udredt af bl.a. psykiatrien og VISO.

Der er altså tale om en ung mand, der er særdeles udfordret på mange fronter. Derfor er det også fantastisk, at han opleve, at der nu er ved ske noget banebrydende for ham.

Jeg vil lade hans egen beskrivelse tale for sig selv og kun gøre opmærksom på, at dette endnu engang beviser, at det er muligt at flytte mange af de unge, der ved visitation til STU klart var indenfor målgruppen. Med den rette indsats kan man nå rigtig langt.

Mennesker med betydning

Jeg har en lærer, der hedder Camilla, og hende har jeg haft i snart to år. For bedre at forstå hvorfor hun er mere end bare en lærer for mig, så vil jeg lige nævne, at jeg har en autisme diagnose og går på en specialskole. Det forhold, eller samarbejde, hver elev har med sin lærer, er noget anderledes end på almindelige skoler. På min skole har vi et meget tæt forhold til vores lærer og er mere eller mindre tæt knyttet til vores lærer. Det arbejde Camilla har gjort for mig, og i samarbejde med mig, har haft stor betydning for min udvikling, og generelt bare mit liv. Jeg har i længere tid været bange for at prøve nye ting, eller gøre nye ting, og det har selvfølgelig betydet, at jeg ikke har kunnet komme videre i mit liv, da det ligesom kræver, at man prøver noget nyt bare en gang imellem. Camilla har vendt op og ned på mig så at sige. Hun har, på en eller anden måde, kunnet få mig til at presse mig selv. Fået mig til at, i det mindste, prøve ting, som jeg ikke har hverken turdet, eller kunnet gøre, før i tiden. Camilla har været meget åben med hensyn til det arbejde, vi har lavet sammen. Hun har aldrig sagt, ”det tror jeg ikke er en særlig god idé, fordi du har autisme” eller givet mig nogle begrænsninger på grund af min diagnose. Hun har set et potentiale i mig, nogle muligheder og ikke begrænsninger. Takket være Camilla har jeg også selv opdaget mit potentiale, og hvad jeg egentlig kan, hvis jeg vil. Det er bestemt noget, jeg ikke tager for givet, og det er noget,

jeg vil have med mig resten af livet. Jeg kan sige med sikkerhed, at Camilla har vendt rundt på mit liv. Eller rettere, givet mig et skub i den rigtige retning, og så lige et skub til, og måske lige et til, og så har jeg ellers bare kørt derudad. Uden Camilla havde jeg nok ikke vidst, allerede nu, hvad mit arbejde og uddannelse, skulle være. Jeg havde i længere tid forestillet mig, at jeg skulle være soldat. Men problemet var, at jeg også har diabetes, så det var aldrig rigtig en mulighed for mig. Men så havde jeg en svag idé om måske at arbejde med børn. Altså blive pædagog. Jeg har nemlig altid, siden jeg var ”ældre” end børn, været meget glad for børn, og haft det godt sammen med børn. Og, ikke for at lyde arrogant, så har børn også set op til mig, sådan har jeg i hvert fald opfattet det. Da jeg så fortalte Camilla, at jeg godt kunne tænke mig at blive pædagog, så var hun på ingen måde afvisende overfor det. I modsætning til hvad andre måske ville have været, da jeg stadigvæk har min autismediagnose. Man kunne måske tænke, at en med autisme der vil arbejde med mennesker, er ret atypisk. Og ja, det er det egentlig. Jeg var også selv ret usikker på, om det var noget jeg overhovedet var i stand til. Derfor var jeg også meget nervøs dengang, Camilla havde skaffet mig en praktikplads i en SFO. Camilla havde tillid til mig, og støttede op om mit ønske om en pædagogkarriere, som nu er mere virkelighed end fantasi. Min praktik i den SFO gik nemlig fantastisk, både pædagogerne og børnene var rigtig glade for mig, og det var meget naturligt for mig at være sammen med børn. Min praktik varede i to måneder, og for hver dag der gik, blev jeg mere sikker på at pædagog var det rigtige for mig. Kort efter at min praktik sluttede, havde Camilla fundet en ny praktik til mig, denne gang i en børnehave, som jeg er i gang med lige nu. Den selvtillid jeg har nu, og den sikkerhed jeg har fået i mit karrierevalg, er uden tvivl de bedste ting Camilla har givet mig. Det var sådan set det, jeg havde at fortælle. Tak fordi I gad at høre min historie.